तस्या रूपेण स गिरिर्व्वेशेन च विशेषतः। स सवृक्षक्षुपलतो हिरण्मय इवाऽभवत्।
अवमेने च तां दृष्ट्वा सर्व्वलोकेषु योषितः। अवाप्तं चात्मनो मेने स राजा चक्षुषः फलं।
जन्मप्रभृति यत्किञ्चिद्दृष्टवान्स महीपतिः। रूपं न सदृशं तस्यास्तर्कयामास किञ्चन। ६५४५
तया बद्धमनश्चक्षुः पाशैर्गुणमयैस्तदा। न चचाल ततो देशाद्बुबुधे नच किञ्चन।
अस्या नूनं विशालाक्ष्याः सदेवासुरमानुषं। लोकं निर्म्मथ्य धात्रेदं रूपमाविष्कृतं कृतं।
एवं सन्तर्कयामास रूपद्रविणसम्पदा। कन्यामसदृशीं लोके नृपः सम्वरणस्तदा।
ताञ्च दृष्ट्वैव कल्याणीं कल्याणाभिजनो नृपः। जगाम मनसा चिन्तां कामबाणेन पीडितः।
दह्यमानः स तीव्रेण नृपतिर्म्मन्मथाग्निना। अप्रगल्भां प्रगल्भस्तां तदोवाच मनोहरां। ६५५०
काऽसि कस्यासि रम्भोरु किमर्थं चेह तिष्ठसि। कथञ्च निर्जनेऽरण्ये चरस्येका शुचिस्मिते।
त्वं हि सर्व्वानवद्याङ्गी सर्व्वाभरणभूषिता। विभूषणमिवैतेषां भूषणानामभीप्सितं।
न देवीं नासुरीं चैव न यक्षीं नच राक्षसीं। नच भोगवतीं मन्ये नगन्धर्व्वीं न मानुषीं।
या हि दृष्टा मया काश्चिच्छ्रुता वाऽपि वराङ्गनाः। न तासां सदृशीं मन्ये त्वामहं मत्तकाशिनि।
दृष्ट्वैव चारुवदने चन्द्रात्कान्ततरं तव। वदनं पद्मपत्राक्षं मां मथ्नातीव मन्मथः। ६५५५
एवं तां स महीपालो बभाषे न तुसा तदा। कामार्त्तं निर्जनेऽरण्ये प्रत्यभाषत किञ्चन।
ततो लालप्यमानस्य पार्थिवस्यायतेक्षणा। सौदामिनीव चाभ्रेषु तत्रैवान्तरधीयत।
तामन्वेष्टुं स नृपतिः परिचक्राम सर्व्वतः। वनं वनजपत्राक्षीं भ्रमन्नुन्मत्तवत्सदा।
अपश्यमानः स तु तां बहु तत्र विलप्य च। निश्चेष्टः पार्थिवश्रेष्ठो मुहूर्त्तं स व्यतिष्ठत।
इत्यादिपर्व्वणि चैत्ररथपर्व्वणि तपत्युपाख्याने एकसप्तत्यधिकशतोऽध्यायः॥ १७१॥
गन्धर्व्व उवाच॥ अथ तस्यामदृश्यायां नृपतिः काममोहितः। पातनः शत्रुसंघानां पपात धरणीतले। ६५६०
तस्मिन्निपतिते भूमावथ सा चारुहासिनी। पुनः पीनायतश्रोणी दर्शयामास तं नृपं।
अथावभाषे कल्याणी वाचा मधुरया नृपं। तं कुरूणां कुलकरं कामाभिहतचेतसं।
उवाच मधुरं वाक्यं तपती प्रहसन्निव। उत्तिष्ठोत्तिष्ठ भद्रन्ते न त्वमर्हस्यरिन्दम।
मोहं नृपतिशार्दूल गन्तुमाविष्कृतः क्षितौ। एवमुक्तोऽथ नृपतिर्व्वाचा मधुरया तदा। ददर्श विपुलश्रोणीं तामेवाभिमुखे स्थितां।
अथ तामसितापाङ्गीमाबभाषे स पार्थिवः। मन्मथाग्निपरीतात्मा सन्दिग्धाक्षरया गिरा। ६५६५
साधु त्वमसितापाङ्गि कामार्त्तं मत्तकाशिनि। भजस्व भजमानं मां प्राणा हि प्रजहन्ति मां।
त्वदर्थं हि विशालाक्षि मामयं निशितैः शरैः। कामः कमलगर्भाभे प्रति विध्यन्नशाम्यति।
दष्टमेवमनाक्रन्दे भद्रे काममहाहिना। सा त्वं पीनायतश्रोणि मामाप्नुहि वरानने।
त्वदधीना हि मे प्राणाः किन्नरोद्गीतभाषिणि। चारुसर्व्वानवद्याङ्गि पद्मेन्दुप्रतिमानने।
नह्यहं त्वदृते भीरु शक्ष्यामि खलु जीवितुं। कामः कमलपत्राक्षि प्रतिविध्यति मामय। ६५७०